

[Kirsten Jacobsen]

konservative folkeparti, venstre og det radikale venstre her i Folketinget sagde, at den eneste løsning på vores boligproblemer er et frit boligmarked. Uheldigvis kom disse meget klare markeringer på et tidspunkt, hvor vi havde et S-SF-flertal, og vi husker alle sammen følgen. Det var et kort og efter min mening uheldigt S-SF-boligforlig. Jeg skal ikke beklage mig over, det blev kort – det skal jeg glæde mig over. Til gengæld skal jeg beklage mig over, at de meget stærke og kraftige markeringer, som kom til udtryk, dengang man forhandlede det forlig, totalt forstummede bagefter, da man i 1973 efter valgkampen skulle herind og starte forfra.

På det tidspunkt kom fremskridtspartiet i Folketinget med en optimisme på baggrund af alle de løfter, der var afgivet i valgkampen i 1973, og alle de udtalelser, der var faldet om, at det grusomste, der var sket boligpolitisk i Danmark, det var det stygge S-SF-forlig, og nu måtte alle de ikke-socialistiske partier sætte sig sammen og endelig få gennemført det fri boligmarked, for først når vi havde det, kunne vi få løst alle de problemer, alle var enige om skulle løses.

Resultatet blev blot, at venstre, som på det tidspunkt havde flertal for at gennemføre det frie boligmarked, alligevel solgte sine liberale principper og sammenstrikkede et forlig med socialdemokratiet. Det forlig, vi fik præsenteret, var oven i købet så dårligt og så forjasket i sin gennemførelse, at vi måtte rette på det, inden det overhovedet var blevet vedtaget og gældende lov.

Det er vel også noget af grunden til, at interessen for denne debat ikke er særlig stor. Med alle de lapperier og nødløsninger har vi nærmest fået en lovteknisk jungle, som ingen mennesker kan finde ud af. Det er sådan, at når man i boligudvalget sidder og gennemgår en lovtekst, så er det lige før man skal have ministeren i den ene hånd til at fortolke teksten og en fra forligspartierne i den anden hånd, så han kan fortolke, hvad de mener med den, og når man så kommer over i boligministeriet, så får man en tredje fortolkning af den.

Folketinget har efter min mening en forpligtelse til nu, når man skal lave en ny boligløsning, i hvert fald at sørge for – det skulle der ikke være nogen politiske problemer med – at den lovteknisk blev af en sådan kvalitet, at vi kan være den bekendt, at vi

ikke skal rende og rette på den, hver eneste gang der er en eller anden et eller andet sted, der gør opmærksom på nogle problemer. Man har før sagt: åh ja, det havde vi ikke tænkt på, det havde vi ikke tænkt på, de forudsætninger havde vi altså ikke tænkt på – på trods af at mange gange er alle de problemer blevet regnet op for hele boligudvalget, inden man vedtog loven. Man har bare ikke villet høre på dem, før de har vist sig i praksis. Men så kommer man altså rendende og skal strikke om på paragrafferne. Folkestyret kan ikke være bekendt at lovgive på en sådan måde.

Hvad er det så, jeg forstår ved et frit boligmarked? Jeg forstår ved et frit boligmarked et boligmarked, hvor det er udbuddet og efterspørgslen, der bestemmer varens pris. Jeg vil gerne her understrege, at det betyder ikke, fremskridtspartiet ikke vil være med til at hjælpe de familier, som af en eller anden grund ikke er i stand til at betale den husleje, som måtte være resultatet af en fri markedsdannelse. Det vil vi meget gerne være med til, men vi vil være med til at hjælpe familien og ikke udlejeren, hvad enten det er en privat udlejer, eller det er et socialt boligselskab, for der er én ting, som den generelle boligsikringsordning har medført, og det er højere huslejer end nødvendigt. Det viser sig, at mange, mange steder i landet er der fikse mennesker, som kan sidde og regne ud: hvor opnår vi den maksimale boligsikring med den indkomst og den familiesammensætning, vi har? Det er ikke meningen. Det må være således, at man i hvert enkelt tilfælde vurderer konkret: hvad er den pågældende families behov for støtte, for at den kan have en rimelig bolig at bo i? En sådan støtteordning vil fremskridtspartiet meget gerne medvirke til.

En anden ting, vi også må gøre, er at sikre, at der bliver lige vilkår at bygge på her i landet, at der bliver en fri konkurrence i opførelsen af lejligheder. Det kan man kun gøre, hvis man fjerner det monopol, man har givet de sociale boligselskaber, for der er ikke nogen som helst andre her i landet, der er i stand til at bygge i konkurrence med en fast sikret rente på 6 pct. og en offentlig finansiering på 23 pct., som ikke skal afdrages og forrentes de første 50 år.

Hvis man derimod kunne få en fri konkurrence på det felt, så kunne det være, at